

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 5748-01-12 קוניק נ' דרזיה

תיק חיצוני:

לפני **כב' השופטת הבכירה ריבה ניב**

תובע	רן קוניק
	ע"י ב"כ עו"ד גיא אבידן

נגד

נתבע	רמי דרזיה
	ע"י ב"כ עו"ד דרור ארד אילון ועו"ד גיא זאבי

ספרות:

[א' שנהר, דיני לשון הרע \(תשנ"ז\)](#)

חקיקה שאוזכרה:

[חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965: סע' 2, \(3\) 1' 7ב', \(א\) 15ג', 14\),](#)

מיני-רציו:

* ביהמ"ש קיבל תביעה שהוגשה על פי חוק איסור לשון הרע. נפסק, כי תיאורו של מאן דהוא כמי שיסכים להטות את תפקודו הפוליטי עפ"י זהות המשלם לו, לא יכולה להיחשב אלא כהטלת ספק באמינותו ובטוהר מידותיו של נשוא הפרסום.

* נזיקין – עוולות – איסור לשון הרע

* נזיקין – עוולות – לשון הרע

* נזיקין – הגנות – אמת בפרסום

* נזיקין – הגנות – הבעת דעה

התובע היה בעת הרלבנטית לתביעה חבר אופוזיציה במועצת העיר גבעתיים וכיום הינו מכהן כראש העיר. הנתבע היה באותה עת חבר הקואליציה. התביעה הוגשה בעילת הוצאת לשון הרע, שהוציא, עפ"י הנטען, הנתבע כנגד התובע.

בית המשפט קיבל את התביעה, בפוסקו כלהלן:

באמירה המייחסת לתובע דרישת שכר כתמורה ל"שקט" – יש משום הוצאת לשון הרע כנגדו. תיאורו של מאן דהוא כמי שיסכים להטות את תפקודו הפוליטי עפ"י זהות המשלם לו, לא יכולה להיחשב אלא כהטלת ספק באמינותו ובטוהר מידותיו של נשוא הפרסום. הציבור דורש מנבחריו ניקיון כפיים. הטחת עובדות מסוג זה, במישרין או במרומז, עלולה לפגוע בנשוא הפרסום, "במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת", כאמור בסעיף 1(3) לחוק איסור לשון הרע.

נדחתה טענת הנתבע להגנת סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע ("הגנת אמת בפרסום"). בעדותו הבהיר התובע כי תפקיד ראש האופוזיציה מחייב אותו להיות "קול מבקר וחריף". לגרסתו, שלא נסתרה, לו היה מוצע לו תפקיד סגן בשכר, היה ממלא תפקידו נאמנה. אין פירושו של דבר כי היה מוותר על עמדותיו, שבגינן נבחר, ובוגד על ידי כך בקהל בוחריו, אלא שלו לא היה ראש האופוזיציה, היו "חייה" של הקואליציה קלים יותר. ההבדל בין "למרר חיים" כראש אופוזיציה ובין "לקנות שקט" הינו – שהאחד לגיטימי, והאחר לא.

נדחתה גם טענת הנתבע להגנת סעיף 15(4) לחוק איסור לשון הרע. הגנת הבעת הדעה אינה מוגבלת לפרסום משמיץ שהיה בו אמת, ואף לא דורשת את העניין הציבורי הנדרש בהגנה הקודמת, ואולם פרסום כזה אמור לשקף הליך מחשבתי סובייקטיבי. התבטאויותיו של הנתבע תיארו עובדות, מפי מי שלכאורה בקיא בהן. לפיכך, יש לדחות את הטענה כי היה בהן משום הבעת דעה.

פסק דין

1. התובע, רן קוניק, היה בעת הרלבנטית לתביעה חבר אופוזיציה במועצת העיר גבעתיים וכיום הינו מכהן כראש העיר. הנתבע, רמי דרזיה, היה באותה עת חבר הקואליציה. התביעה הוגשה בעילת הוצאת לשון הרע, שהוציא, עפ"י הנטען, הנתבע כנגד התובע. במקביל, מתנהלת תביעה נגדית, באותה עילה, שהגישו הנתבע ואחר כנגד התובע.

2. התובע היה חבר מועצת העיר גבעתיים מטעם סיעת "גבעתיים שלנו" שהייתה סיעת אופוזיציה במועצת העיר. קודם לכן עבד בעירייה כמאמן טניס שולחן וכמנהל מחלקת הספורט. בשנת 2008 הודיע על יציאתו לחל"ת על מנת להתמודד בבחירות העירוניות.

3. הנתבע החזיק בתיק הספורט בעירייה בין השנים 2006-2009, ומשנה זו שימש כיו"ר חברת "יעד", החברה הכלכלית של עיריית גבעתיים. התובע פנה לוועדה לניגוד עניינים של נבחרי ציבור ברשויות המקומיות הפועלת במשרד המשפטים, בטענות לניגוד עניינים של הנתבע. בין השניים קיימת יריבות פוליטית שתוצאתה- התובענות ההדדיות.

4. התביעה דנן הוגשה בגין שני פרסומים שנעשו ע"י הנתבע והמהווים- לשיטת התובע, הוצאת לשון הרע כנגדו, שאין לנתבע הגנה מפניהן. סכום התביעה הועמד על 150,000 ₪ בגין שני הפרסומים המייחסים לנתבע כונה לפגוע בתובע. זאת, בנוסף להתנצלות הנתבע בפני התובע.

5. טענות התובע

במהלך חודש פברואר 2011 התראיין הנתבע בתכנית רדיו בשם "אחד על אחד", המשודרת ברדיו מרכז ומופצת גם בעיתונים אינטרנטיים מקומיים של העיר גבעתיים. באותו ראיון, אמר הנתבע, "אנשים משתלחים בצורה בוטה כי הם לא קיבלו תפקידים בשכר..." "שני חברי אופוזיציה אמרו שאם לא יקבלו תפקידים של סגן בשכר... הם ימררו לנו את החיים בכל דרך". נטען בתביעה כי רדיפת התפקיד בשכר יוחסה לתובע: "תיקח אותי, תקנה אותי כסגן ראש עיר יהיה לך שקט..." "הוא טען ואמר "אני רוצה להיות סגן בשכר... הוא גם הסתובב עם מסמך שבו היה לו דרישות מלבד שכר וכדומה" חלק מהאמור בראיון פורסם אף במקומון העיר גבעתיים.

6. הפרסום השני המיוחס לנתבע הינו ציטוט מכינוס דיירים ברחוב בראשית 3-7 בגבעתיים. באסיפה, בה השתתפו כ-40 איש, ואשר עסקה בנושא פינוי – בינוי אותו מבקשים הדיירים לקדם. לטענת התובע, אמר שם הנתבע: "הנה נמצא כאן רן קוניק חבר מועצת העיר אשר עושה ככל שביכולתו כדי לחבל בפרויקט שאנו מעוניינים לבנות לכם."

7. התובע טוען כי בשני המקרים, הוציא הנתבע לשון הרע כנגדו, וכי בנסיבות בהן נאמרו, מקבלות האמירות משנה חומרה. לשיטתו, מקום שמפורסמים הדברים בתפוצה נרחבת, מבלי שאין לנושא האמירה זכות ואפשרות להתגונן מפניה, יש לראות את הנתבע, מפיץ האמירות, כמי שיש לו כוונה ללגלג על התובע, לבזות אותו ולהשפיל אותו בפני כולי עלמא.

8. טענות הנתבע

לטענת הנתבע, כמחזיק תיק הספורט בעירייה, פעל להפיכתו של מדור הספורט למחלקה, ולקידומו של התובע מתפקיד ראש מדור לראש מחלקה, אך סירב לשדרג את מחלקתו לאגף. לגרסתו, סיפר לו התובע בשנת 2008 כי בכוונתו להתמודד ברשימה עצמאית על מנת לזכות בתפקיד סגן ראש עירייה בשכר. לשיטתו, בסמוך לבחירות הבהיר התובע בריש גלי כי הוא זכאי לתפקיד זה, בשכר, שכן סיעתו זכתה במירב הקולות לאחר סיעת ראש העירייה. נטען גם כי הודיע בפומבי שאם לא יקבל תפקיד זה- לא יצטרף לקואליציה העירונית.

9. לגרסת הנתבע, הוזמן התובע להצטרף לקואליציה והוצעו לו תפקידים רבים, בהתנדבות, שאותם סירב לקבל. מאידך, הסכים, כך על פי השמועה, לקבל תפקיד של ראש אגף נוער וספורט, (בשכר) שיוקם לשם כך, ולפרוש מהמועצה, כשהוא מנחה את רשימתו לתמוך בקואליציה. רעיון זה נדחה על הסף בהיותו נגוע בפלילים.

10. לטענת הנתבע, ביום 29.12.08 התראיין התובע ברדיו האזורי והתלונן על כך שהנתבע, שהינו גיסו של ראש העיר ומי שניהל את המו"מ הקואליציוני מטעמו, לא פנה אליו על מנת לנהל עמו מו"מ כלשהו. על פי הנטען, הזהיר התובע באותו ראיון כי אם לא יצורף לקואליציה, ישמש כאופוזיציה תקיפה. ביטויים כאלה וחרופים מהם- השמיע התובע.

11. עוד טען הנתבע כי התובע ניסה להשתמש במעמדו הציבורי כדי להשיג טובות הנאה, בבחינת קרדום לחפור בו. כך למשל, לא התפטר מעבודתו בעמותה לקידום הספורט בגבעתיים אלא לאחר שקבעה הוועדה לניגוד עניינים כי עבודתו שם אסורה, במקביל לתפקידו הציבורי. לטענת הנתבע, ניקתה אותו ועדה זו מתלונות התובע כנגדו.

12. הנתבע טוען כי הדברים שנאמרו על ידו הינם אמת, יש בהם עניין ציבורי, והם מהווים חזרה על דברים שפרסם התובע עצמו בראיון מיום 29.12.08. עוד נטען כי ביחסים שבין השניים לציבור הבוחרים, הייתה לנתבע חובה ציבורית ואישית לפרסם את הדברים, המהווים ביקורת לגיטימית על התובע כאיש ציבור ומשמשים אף כתשובה לגיטימית להוצאת לשון הרע הנגדית מטעמו, שבגינה נתבע לדין.

13. באשר לטענה בקשר לפרויקט "פינוי בינוי" טען הנתבע כי החברה שעמד בראשה ("יעד"), אחראית על הפרויקטים הללו וכי התובע עשה כל שביכולתו לחבל בפרויקט, מבלי ליתן הסבר ענייני להתנגדותו. ביום הישיבה, כינסה "יעד" אסיפת דיירים של המתחם על מנת לעדכן אותם בפרויקט. באותה עת פעל התובע כנגד הנתבע בטענה כי הוא מצוי בניגוד עניינים בתפקידו השונים. בישיבה, אליה התייצב התובע מבלי שהוזמן, אמר הנתבע כי אמנם השעה עצמו מתפקידו כיו"ר הדירקטוריון, עקב טענות התובע כלפיו, אולם חרף זאת ימשיך לתמוך ב"יעד" לקידום הפרויקט, למרות התנגדותו של התובע כלפיו אישית ולפרויקט עצמו.

14. בסעיף 15 לכתב התביעה נכתב: **"התובע יטען, כי בשים לב להיות הנתבע נבחר ציבור ראוי לדרוש ממנו אמות התנהגות ומוסר מחמירות יותר בדרך של פיצויים מוגדלים אשר יביעו את מורת הרוח מהתנהגותו המעוולת של הנתבע כאיש צבור".** בתשובה לכך, נכתב בכתב ההגנה: **"על כך נאמר "קשוט עצמך ואחר קשוט אחרים" (בבא בתרא ס' ב').** וכן **"תמהני אם יש בדור הזה שמקבל תוכחה. אם אמר לו 'טול קיסם מבין שיניך' אמור לו, 'טול קורה מבין עיניך'".** (ערכין טז). פירושו, שהנתבע מייחס לתובע התנהגות מעוולת לא פחות. לטענת הנתבע יש לדחות את התביעה ואת הסעדים המבוקשים בה, שלגבי חלקם, אין לביהמ"ש סמכות לתיתם- ולחייב התובע בהוצאותיו.

15. דיון

כאמור, מתנהלת בין הצדדים מערכת תביעות הדדית שמקורה ביריבות הפוליטית ביניהם והמשכה, בדברים המוטחים על ידם, איש כנגד רעהו, בנסיבות שונות.

הפרסום

הנתבע איננו מכחיש את מה שנטען כי נאמר על ידו בראיון הרדיופוני, מאשר את נכונות הדברים ("אמת דיברתי") וטוען כי יש בהם עניין ציבורי. לשיטתו, חלק מהאמירות אינן מתכוונות לתובע, ומכל מקום, אין האמירות המיוחסות לו מהוות הוצאת לשון הרע והן נכללות ברף הסיבולת הנדרש ממי שמבקש להיות שליח ציבור. באשר לפרסום השני- אין הוא מכחיש את האירוע אלא את הדברים המיוחסים לו. הואיל ובשני המקרים נאמרו הדברים בפומבי, יש לראות כל אחד מהם כפרסום- כמשמעו בס' 2 (ב) לחוק איסור לשון הרע תשכ"ה- 1965 (להלן "החוק").

16. האם הדברים שנאמרו ע"י הנתבע בראיון מהווים הוצאת לשון הרע? "לפרסום הפוגע ייתן המובן שמיוחס לו על ידי "האדם הסביר"... הכלל שנפסק לעניין פרשנות הפרסום הוא, שהפרסום יפורש על פי המשמעות המקובלת בציבור ולו ועל פי הבנתו של "האדם ברחוב" או "האדם הרגיל" שאיננו המשכיל ביותר או האיש הירוד ביותר מבחינה התפתחותו" (אורי שנהר, דיני לשון הרע, עמוד 110).

17. "יש הטוענים כי אדם המערב עצמו מבחירה בחיים הציבוריים, חושף עצמו מדעת לפגיעות אפשריות כלפיו, שהן פועל יוצא מהדינמיקה המתרחשת בחיים הפוליטיים. לאיש ציבור גם נגישות קלה יותר מאשר לאזרח מן השורה להתגונן כנגד אמירות פוגעניות, באמצעות אמצעי התקשורת.

חרף כל אלה, המשקל המיוחד הניתן לחופש הביטוי במישור הציבורי אינו בלתי מוגבל. הוא נבחן על פי מהותו וטיבו בנסיבות המקרה... גם אם מרווח הסבירות בביטוי הפוגעני "הציבורי" הוא רחב מזה הנתון לביטוי הפוגעני "הפרטי", עדיין אין מדובר בחירות ביטוי נטולת כל רסן ומגבלות, ונדרשת גם כאן יחסיות ראויה בהתמודדות בין זכויות נוגדות של פרטים, ובינן לבין ערכים חברתיים נוגדים, תוך ויתור הדדי ביניהם. " (עא 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי, פורסם בנבו).

18. האם ניתן היה להבין מתוך הפרסום הרדיופוני כי הוא מתכוון לתובע? לטענת הנתבע, סעיף 4 (א) לסיכומיו, "הדברים שאמר הנתבע בראיון ברדיו ושהוצגו כעילת התביעה כלל לא נאמרו ביחס לתובע ואין בהם לשון הרע כלפיו".

19. כתב התביעה מפרט אמירות שונות מראיון רדיופוני. נספח א' לתצהיר התובע הוא תמליל הריאיון, שאת כל האמירות בו ניתן לראות כפרסום אחד. הנני מקבלת את טענת הנתבע כי לא כולן אכן מתייחסות לתובע.

20. בתחילת הריאיון נשאל הנתבע לגבי ישיבות המועצה שהפכו להיות אלימות. תשובתו כי התופעה שהתקיימה מימים ימימה, אלא שעתה ניתן לה פרסום בעקבות הפתיחות התקשורתית. המשפט "היום נוצר מצב שכל חבר מועצה, בקדנציה הקודמת, זה התחיל עוד בתקופתו של ראש העיר הקודם, שאנשים משתלחים בצורה בוטה כי הם לא קיבלו תפקידים בשכר" – לא בהכרח התייחס לתובע.

21. להלן ציטוט מדברים נוספים שנאמרו ע"י הנתבע: "שני חברי אופוזיציה אמרו שאם לא יקבלו תפקיד של סגן בשכר...הם ימררו לנו את החיים בכל דרך. אז אני אומר עוד הפעם אם זאת הגישה וזאת התפיסה, או תיקח אותי תקנה אותי כסגן ראש עיר יהיה לך שקט ובוא נזכיר לך תקופות נשכחות שהיו חברי מועצה שהיו בתקופה שהיו סגנים הם היו "דג במים", הם הצביעו בשביל כל דבר אפילו שנוגד את העקרונות שלהם."

22. הקשה המראיין ושאל, מדוע לא לצרף לקואליציה סיעות מהעבר השני של המפה, "להפוך אותם חלק מהעשייה בעיר?" והמראיין התנגד: "לקנות שקט, אתה אומר לי לקנות שקט". תשובה זו מצביעה על עמדתו השלילית של הנתבע ל"קניית השקט".

23. זוהי אף דעתי. המילים "תיקח אותי, תקנה אותי ויהיה לך שקט" ואמירות דומות, יש בהן גוון של סחיטה. תיאורו של מאן דהוא כמי שיסכים להטות את תפקודו הפוליטי עפ"י זהות המשלם לו, לא יכולה להיחשב אלא כהטלת ספק באמינותו ובטוהר מידותיו של נשוא הפרסום. הציבור דורש מנבחריו ניקיון כפיים. הטחת עובדות מסוג זה, במישרין או במרומז, עלולה לפגוע בנשוא הפרסום, "במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת", כאמור בס' [1 \(3\)](#) לחוק.

24. אינני מקבלת את גרסתו של הנתבע אשר נשאל האם התכוון בדבריו לתובע והשיב: "דיברתי על השיטה באופן כללי." באותה עת היו במועצת העירייה שלושה אופוזיציונרים בולטים, ואך ברור היה כי הנתבע מתייחס אל התובע כאל אחד משני דורשי "קניית השקט". על מנת להסיר ספק לגבי זהותו של התובע כאחד מבניהם, ניתן להסתייע בהתייחסותו המאוחרת יותר של הנתבע אליו: "הציעו לו מספר תפקידים שיהיה שותף בקואליציה, הוא טען ואמר, אני רוצה להיות סגן בשכר וזהו. ולא רק זה, הוא גם הסתובב עם מסמך שבו היו לו דרישות מלבד שכר וכדומה."

25. יתר על כן, בנספח ב' שצורף לתביעה, הכתבה שהתפרסמה במקומון העיר גבעתיים, נתבקשה תגובת שלושת חברי האופוזיציה. הגב' ארגמן הגיבה: "ברור שהכוונה היא לא אלי, מהסיבה הפשוטה שעוד לפני הבחירות הודעתי שלא אחבור לראובן בן שחר." פירושו, שהרשימה צומצמה לשניים, והדברים היו ברורים וידועים לכל מאזיני הריאיון הרדיופוני ו/או קוראי המקומון.

26. הנני קובעת כי באמירה המייחסת לתובע דרישת שכר כתמורה ל"שקט" יש משום הוצאת לשון הרע כנגדו.

27. הנתבע טען להגנת [ס' 14](#) לחוק ("הגנת אמת בפרסום"). לטענתו, קבל התובע על אי צירופו למו"מ הקואליציוני והזהיר כי לנוכח העובדה שלא קיבל תפקיד של סגן ראש עיר בשכר, תסבול הקואליציה מאופוזיציה תקיפה יותר מזו שהעמיד להם מר סמוכה, שהיה חבר מועצה צבעוני ותקיף. לשיטתו, "בפרא פראזה לדברים הנ"ל שאמר לאתר גבעתיים – נט, התובע הודיע למעשה בראיון שנערך עמו, כי אילו ראש העיר וחברי סיעתו, ובכלל זה הנתבע, היו ממנים אותו לתפקיד של סגן ראש עירייה בשכר, הם היו זוכים ל"שקט", ומשלא עשו כן, בכונתו "למרר לנו את החיים בכל דרך". (ס' 46 לסיכומי הנתבע).

28. אינני מקבלת את הטענה- בעדותו הבהיר התובע כי תפקיד ראש האופוזיציה מחייב אותו להיות "קול מבקר וחריף". לגרסתו, שלא נסתרה, לו היה מוצע לו תפקיד סגן בשכר, היה ממלא תפקידו נאמנה. אין פירושו של דבר כי היה מוותר על עמדותיו, שבגינן נבחר, ובוגד על ידי כך בקהל בוחריו, אלא שלו לא היה ראש האופוזיציה, היו "חייה" של הקואליציה קלים יותר. ההבדל בין "למרר חיים" כראש אופוזיציה ובין "לקנות שקט" הינו- שהאחד לגיטימי, והאחר לא.

29. [ס' 15](#) לחוק, העוסק בהגנת תום הלב, מגן, בס"ק 4, על פרסום ש"היה הבעת דיעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי, או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לעניין ציבור...".

הגנת הבעת הדעה אינה מוגבלת לפרסום משמיץ שהיה בו אמת, ואף לא דורשת את העניין הציבורי הנדרש בהגנה הקודמת, ואולם פרסום כזה אמור לשקף הליך מחשבתי סובייקטיבי. "הבעת דעה איננה מוגבלת למתן ביטוי ערכי לעניינים מסוימים (כמו טוב, רע, יפה, מכוער וכד') והיא יכולה גם לתאר מצב עובדתי אובייקטיבי ובלבד שתנוסח כדעה." (שנהר, שם, עמ' 310). לטעמי, התבטאויותיו של הנתבע תיארו עובדות, מפי מי שלכאורה בקיא בהן. הטענה, כי היה בהן משום הבעת דעה- נדחית.

30. בין יתר הטענות להגנת תום הלב, נטען ע"י הנתבע כי הייתה עליו חובה לומר את שנאמר על ידו, לכל תושבי העיר, ואף אין לראות את הפרסום כחורג מהמטרה לשמה ניתן. הנני מקבלת את טענת התובע כי המקרים בהם הכירו בתי המשפט בקיום חובה כזו היו כאלה שהפרסום היה נחוץ לשם אזהרה מפני פגיעה בחיי אדם, בבריאותו או ברכושו. על מנת ליהנות מהגנת ס"ק זה, יש להראות את הנחיצות שבפרסום, (ר' שנהר, שם, עמ' 285) "כל מה שאינו רלבנטי לשם מילוי החובה...לא יהיה מוגן." גם אם בא הריאיון לפאר את

פעולות מועצת העיריה והקואליציה, לא היה מקום, או צורך, באותה נשימה, להטיל דופי באופוזיציה ובאנשיה. לפיכך- נדחית הטענה.

31. עוד נטען כי חלה אף הגנת ס"ק (3) לחוק, כי הפרסום "נעשה לשם עניין אישי וכשר." הנני מקבלת את טענת התובע כי לא חלה כל חובה חוקית או מוסרית להציגו כאדם מושחת שניתן לקנותו בכסף, שעה שאין הדבר כך. קבלת הטיעון המועלה על ידי הנתבע משמעה שבכל עת ששניים ניצים או מתחרים במאבק לגיטימי, הינם רשאים להכפיש ולפזר עובדות לא נכונות, לצורך מאבקם זה. הנני קובעת כי אין לנתבע הגנה כנגד ה שנאמרו בראיון הרדיופוני אשר ייחסו לתובע דרישת תפקיד בשכר כנגד "קניית שקט תעשייתי" מצדו במועצת העיר.

32. אסיפת הדיירים

בתצהירו ובחקירתו הודה הנתבע כי דיווח בישיבת הדיירים שהשעה עצמו מתפקידו ב"יעד": "אמרתי שאני לא יכול להמשיך כי יש תלונה של התובע בגין ניגוד עניינים, ושאיני את העניינים מול הוועדה, אמשיך... שבגלל מכתבו לוועדה לניגוד עניינים אני משעה את עצמי, ולכן לא אוכל להמשיך את הפרויקט". בדברים אלה אין הוצאת לשון הרע. לגרסת הנתבע, שנתמכה בעדות נוספת, לא טען דבר נוסף כנגד התובע. טענת התובע כי נאמר ע"י הנתבע שהוא, התובע, מנסה לחבל בפרויקט בכל כוחו- לא הוכחה.

33. הפיצויים

"חוק איסור לשון הרע משקף איזון בין זכות היסוד לשם טוב, מזה, לבין זכות היסוד לחופש ביטוי, מזה (ראה): רעא 4740/00 לימור אמר נ' יוסף פ"ד נה 510; ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא, פ"ד מג(3)840).

שתי זכויות יסוד אלה נגזרות מהערך החוקתי של כבוד האדם (ראה: הנשיא (כתוארו אז) ברק בע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' אילון (לוני) הרציקוביץ, פ"ד נח(3) 558, בעמ' 565). הזכות לחופש הביטוי ולשם טוב הינן זכויות יסוד, אך בצידה קימת החובה לעשות שימוש בזכות זו: בזהירות, במתינות מטעמים ענייניים, בשום שכל, ותוך שמירה על כבודם ועל רגישותם של מגזרים שונים באוכלוסייה." (עא (מרכז) 32031-10-12 דנון תקשורת תדמיתית נ' הרב אמנון יצחק שליט"א, פורסם בנבו).

34. התובע ייחס לנתבע כוונת זדון וביקש לחייבו בכפל הפיצוי הסטטוטורי. סי' 7א(ג) קובע כי לשון הרע שפורסמה ב"כוונה לפגוע" מזכה את הנפגע בכפל הפיצוי. הוצאת לשון הרע, איננה מעידה, בהכרח, על יסוד הכוונה הנדרשת. לשמה, יש להוכיח "כוונת רעות ומזימות ארסיות." "יתכנו מקרים שבהם יקבע בית המשפט שהפרסום נעשה ללא כל

כוונת זדון וללא כוונה לפגוע בנפגע ובכל זאת לא התקיים יסוד תום הלב". (שנהר, עמ' 263).
הנני סבורה כי לא הוכחה כוונה פוזיטיבית לפגוע.

35. שיעור הפיצוי-

היות הנפגע איש ציבור, עשויה לפעול בשני כיוונים מנוגדים (ר' [עא 89/04](#), פרשת נודלמן). כפי שנכתב לעיל, חשיפתם התמידית של אישי הציבור לתקשורת, מקלה עליהם את ההתגוננות מפני אמירות פוגעניות. גם האינטרס הציבורי מחייב ביקורת על איש הציבור. "פסיקת פיצויים גבוהים על פגיעה בו עלולה להיות בעלת אפקט "מצנן" שיש בו כדי להשפיע על פרטים ועל גופי תקשורת להימנע, או לצמצם את הביקורת על אנשי הציבור" (שם, פסקה 61).

36. כבר צוין כי לתובע ולנתבע יריבות פוליטית שמצאה ביטוייה בתביעות הדדיות, שטוב היה לו היו מסתימות בהסכמה. תביעתו של התובע התקבלה באופן חלקי בלבד. הנני קובעת כי הנתבע ישלם לתובע סכום של 40,000 ₪ בנוסף, יישא הנתבע במחצית מאגרת המשפט וכן בשכ"ט עו"ד בשיעור של 7,000 ₪.

ניתן היום, י"א אב תשע"ד, 07 אוגוסט 2014, בהעדר הצדדים.

חתימה

הוקלד על ידי ס. אורלי

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

ריבה ניב 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה